

ERKEK YA DA DIŐI...

Eğilip ayak bileğini kaŐıdı. Bedenin bu bölgesi, bir zamanlar lüleleri rzgrle yarıŐan güzel annesinin kk denizati dövmesinin bulunduğu yerdı. Tam olarak sol ayak bileğinin dış yüzü.

IŐık yandan vurduğunda deri üzerine düŐen minik gölgeden derinin altında bir Şeyin gömülü olduğu anlaŐılıyordu. Bir zamanlar diğerlerinden farklı olduklarını göstermek adına, kendi felsefelerini yansıtan sembolleri seğen ölümlüler, vücutlarının istedikleri yerlerine dövme yaptırırldı. Son derece yumuŐak huylu bir eŐe sahip olmasına rağmen kadın haklarından sürekli dem vuran, sağda solda, önemli önemsiz birĖok yayında bu konu üzerine yazıları yayınlanan annesinin, vücudunda sergilemek üzere bir denizatını seğmesi pek de ŐaŐılacak bir durum değildi.

Pencereden baygın ihlamur kokularının girdiği bir Haziran akŐamüstü, mutfak tezghında kek ve ćay hazırlığı yaparken, denizatlarından bahsetmiŐti annesi ona.

“Erkeği doğuran tek canlıdır,” demişti.

“Ama nasıl olur?”

“Olur,” demişti annesi gülerek, “ama bu sreğ senin bildiğin gibi değil. Yumurtaları karnına alır erkek denizati ve bebek denizatları olgunlaŐma sreğlerinin bir kısmını babalarının kesesinde geğirirler. Daha sonra da doğurmayı andıran kasılma eylemleri ile vakti gelince atar yavrularını dıŐarı baba,” demişti annesi.

Cr878 ondan sonra hep merak etmiŐti, annesinin bileğine sayısız nokta vuruŐu ile kazınan denizati diŐi miydi erkek mi? Ve elbette ne kadarda insani, ne kadar da önemsiz konulardı kadın-erkek eŐitliđi.

Tekrar kaŐıdı bileğini. Bu kabarıklığı vücudu nicedir istemiyordu. Aslında bileğine takıldığı andan itibaren bir tepki oluŐmuŐtu vücudunda. Yönetim alerji kelimesinden hoŐlanmıyordu. “Alerji” kelimesi ile “baŐa ćıkılacak” emirleri bir cümle ićinde hep yan yana geğiyordu sađlıkćılara ulaŐtırılan aylık bildirgelerde.

Yönetim bu kk ćipleri üretmeden önce kendince yeterince tedbir almıŐtı ćnk.

“Gya” tabii!

AraŐtırılmıŐ ve insanoğlunun vücuduna alerji yapmayan tek maden olarak altın saptanmıŐtı. Tüm ćipler büyük masraflar yapılarak platinden imal edilmiŐti. Bu zayıf varlıkların ćıkardıđı “alerji” adlı sorun da neyin nesiydi böyle!

Yönetimin, Cr878 tarafından el kol deđil saćaklar olarak nitelendirebileceđi uzuvları alerji nedir bilmiyordu pek. Onların geldiđi gezegende sađlık birimleri alerji diye bir konuda uzmanlaŐmamıŐtı hić.

“Var olmuŐsan var olmuŐsundur,” diyorlardı dünyalılara, “yaŐadıđın gezegenin moleküllerine ve elementlerine direnć geliŐtirmek de nesi?”

“Seni oluŐturan moleküller bunlar, nasıl oluyor da senin gibi aynı Őekilde o gezegenin tozlarından var olmuŐ ađaćların polenleri kaŐındırır seni? Ya da ćilek dediğiniz Őu kırmızı meyve nasıl olur da birden bire oranı buranı ŐiŐirir!”

Yönetim, uzun zamanlar sorunu ciddiye almakla dalga geçmek arasında kaldı. “Var oldukları gezegene yabancı mahlûklar” dediler dünyalılara. Üstelik çirkin de buluyorlardı dünyalıları. Dörtten fazla olamayan uzuvlarını eksik, ikiden fazla olamayan gözlerini manasız buluyorlardı. Dudak denen et parçasına ise hiç alışmamışlardı.

Yönetimi oluşturan “şeyler”de dudak yerine ince bir yarık vardı. Hani çok eskilerde televizyonda oynayan bir kukla programındaki kuklalarınki gibi...

Yönetim, bir ara kendi bakış açılarının getirdiği bir tiksintiyle filmlerde öpüşmeyi yasakladı. Keyfiyet!

Daha doğrusu içeriklerine göre büyük bir özenle elenen ve televizyonda gösterimi hak eden eski filmlerdeki öpüşme sahnelerini sansürledi Yönetim. Onlara göre öpüşen iki insan, bir havuz dolusu kaynayan sülük kadar tiksiniçti. Dudaklar, iç içe geçmiş kaygan sülüklere benziyordu sanki. Sülük, Yönetim’deki şeylerin bu dünya üzerinde alışamadığı tek nesneydi. Nesne, evet nesne...

Dünyalılarla Yönetim’deki şeylerin arasındaki en büyük fark, bedensel ayrıntılar değil var oluşa bakışta yatıyordu aslında. Yönetim için her şey bir nesneydi. Onlar, insanların yaptığı gibi canlı ile cansız ayırmıyorlardı. Her şey herkes birer nesneydi... Bu yüzden CR878 idi adı işte.

Karısı ile evin bir köşesine büzüşmüş korku ile beklerlerken, teklifsizce içeri giren Yönetim’in emir erleri tek tek numaralandırmıştı evdeki tüm nesnelere.

Ellerinde tuttıkları bar kod çubuğuna benzer aletle bir koltuğa, bir buzdolabına, bir karısına, bir resim çerçevesine, bir kendisine nişan alır gibi yapmışlardı.

Dit – dit –dit- dit –dit ...

Bir anda evdeki her şeyin kendine ait bir numarası olmuştu. Karısı ile kendisini her nedense yan yana ditlemelikleri için kendi adı bundan sonra Cr878, ama karısınınki Cr880 olarak geçecekti... 878 ile 880 arasında duran o bir numara da tepelerinde asılı duran evlilik fotoğraflarına gitmişti. Emir erleri evi terk edip ellerinde kalan listeye büyük bir gerginlikle baka kaldıkları o ilk saniyede Cr878 tuhaf bir şekilde şöyle düşünmüştü: Aramızdaki tek rakam en azından ikimizin bir arada olduğu evlilik fotoğrafına ait...

Fakat yine de canlılar ile cansızlar arasında bir fark vardı elbet. Tüm insanlar artık yanlarında kendi kimlik numaralarının kayıtlı olduğu bir şey taşımak durumundaydılar. Aslında, “unuttum” , “kaybettim” gibi bahanelerle Yönetim’in emir erlerini uğraştırmamak için bir çözüm bulundu: Çip!

Sol ayak bileğinin dış kısmını kaşdı yine. Burası “dünyalılar” bu kâbusu sonlandırmadıkları sürece hep kabarık kalacak gibi gözüküyordu. (Ve) Yönetim’in tüm antialerji çalışmalarına rağmen kaşıntılı...

Normalde platin, dünyalıların zaten ameliyatlarda, kemik kırık çıkığıında kullandıkları bir metaldir. Ama bir başka sorun vardı. Yönetim, çiplerin üzerine entegreleri gömmek adına kendi gezegenlerinden getirdiği değişik bir teknolojik yöntemi kullanıyordu. Bu durumda çipler kimi bedenlerde (kim bilir belki de hassas ruhlara sahip bedenlerdi bunlar. Alerjinin ruhsal bir açıklaması olmalıydı çünkü) tepki yaratıyordu. Yönetim her ne kadar dünyalıları kendi gezegenlerinin ürünlerine alerjik olmakla damgalayıp dalga geçiyor olsa da gözden kaçırdıkları bir şey vardı: Makineler dünyalılar tarafından

cehennem olarak adlandırılan o meşhur gezegenden gelmeydi. O gezegenden gelen her şey gerçekten de cehennemden gelmiş gibiydi. İşte bu yüzden Yönetim'den birisinin kendilerine dokunmasını istemiyordu dünyalılar. İstilanın ilk gününde onlarca insanın üzerlerine asit dökülmüş gibi yanıklara sahip olmasının nedeni de buydu. İlk temasla beraber "cehennem"den gelenler dünyalılara, dünyalılar cehennemlilere dokunmamayı öğrendiler. Küçük bir dokunuş yetiyordu. Cıssssssss. Kızgın demirlerle mühürlenmiş hayvanlarla dolu ağıllar misali ortalığı yanık et kokusu sarıyordu bir anda.

Dehşet, yerini kısa sürede boyun eğişe bırakmıştı. Ancak boyun eğiş de yerini isyana bırakmak için sabırsızlanıyordu. Yönetim ölümlüler arasındaki fokurdamayla fark etmekte gecikmedi. Çok basit ve uzaktan gerçekleştirilen bir ayarla üçten çok kişinin 3 dakikadan fazla bir arada olmasına engel olmaya başladı çipler.

Yönetim'in kontrol odasında ciyıklamaya başlayan aletler, hemen koordinatları Yönetim'in emir erlerine bildiriyordu. Yönetimin emir erleri ise her yerdeydi sanki. Tıpkı karıncalar gibi, bir anda bir noktada oluşuyorlar bir nevi kaynaşıyorlardı. Karınca gibi değil, iğrenç bok böcekleri gibiydiler aslında. Bir keresinde, "3 yasağı" yeni geldiğinde, karısı ve apartmandan iki arkadaşları ile kapı önünde zamanı biraz unuttular. Üç dakikayı en fazla 10 cümle geçmiş geçmemişti ki apartman boşluğundan, havalandırma pencerelerinden, alt ve üst merdivenlerden bir sürü emir eri sökün etti. Emir erleri dünya denen gezegenin kadın-erkek rolleri gereklerini ve estetik anlayışını çok çabuk çözmüşlerdi. Yakıcı parmaklarını kadınların suratlarına doğru uzattılar, ama dokunmadılar. Karısı ve komşunun karısı çığlık çığlığa yüzlerini kapattığında içgüdüsel bir şekilde karılarının önlerine attılar kendilerini. Erlerden biri hışırdayan tuhaf bir sesle: "Dağılın!" dedi. Elbette dağıldılar, başka seçenek yoktu şüphesiz.

O günden sonra taraflardan birisi sanki dulmuş gibi birliktelikler oldu. Her zaman çiftlerden birinin ya kadını, ya da erkeği misafirliğe gidemez oldu. Dünyalılar cehennemlilerin aptal olduğunu düşünüyordu ancak. Güç ve kontrol onlarda olabilirdi ama zekâlarının çalışma mantığında bir tuhafılık vardı sanki. Tehlikenin sayı ile ilgili bir şey olduğunu sanıyorlardı. Oysaki yapılacak isyan planları için çok kafaya ihtiyaç yoktu. Aksine her kafadan bir ses çıktığı ortamda dünyalılar daha başarısız olurlardı; bilmiyordu cehennemliler bunu.

Alttan alta ilerleyen isyan hareketine bir de isim vermişti dünyalılar: Değişim...

İsyanın, bu adı alması kaçınılmazdı. Çünkü gruplar değişen ama her daim 3 adedini koruyan insanlardan oluşuyordu. Hani Cr878'in üniversitede gittiği dağcılık kursunda gördüğü 3 nokta şartı gibi.

Güneşin geniş alanında yansıma yaptığı yakışıklı dağcı liderleri, çömezlerine şöyle demişti: Kayaya tırmanırken her zaman üç uzvunuz kayaya değişiyor- tutunuyor olacak. Birini kaldırırken, diğerini koymuş olacaksınız. Unutmayın 3 uzuv.

İşte aynen bu şekilde, sırada hangi insanın olduğu karmaşık bir organizasyona bağlı olarak, her daim en az ve en fazla 3 kişi halinde toplanıp toplanıp konuşmaya başlamıştı dünyalılar. Ancak bu şekilde sembolik cehennem dağının tepesine tırmanabilir ve onu yıkabilirlerdi.

Cr878'in tahminleri henüz dağın ortasında oldukları üzereydi. Emperyalizmin galaksiler arası bir mesele haline geldiği řu korkunç günlerde çok fazla sabrı kalmamıştı artık daha fazla yanık et kokusu duymaya, odada bulunan, ya da sokakta denk geleceği dostların sayısını saymaya. Hele ki sol ayak bileğini kaşımdan iyice bıkmıştı Cr878. Az kalmıştı. Zamanı geliyordu çipi söküp uzay boşluğuna fırlatmanın. Tüm bu kâbus bittiğinde Cr878'in yapacağı birkaç şey vardı. Biri ilk çekilecek öpüşmesi bol bir aşk filminde, 3 değil 300 insanla beraber film seyretmek (ve karısını gençlik yıllarında olduğu gibi bol bol öpmek film boyunca) diğerisi ise çipten boşalan yere bir denizati dövmesi yaptırmak... Erkek ya da dişi...